



Gvatemala

Oktober, novembar, decembar 2014.

Kada smo stigli u Gvatemalu, najsnažniji prvi utisak je bio osećaj čarapa na nogama, posle toliko goluždravosti koja nam se na Kubi utisnula u dnk.

Ovo je jedna od onih zemalja koje kad porastu žele da postanu Amerika. Ima zaista prelepih delova grada, ali sve izgleda kao jedan ogroman sajam. Svuda su prodavnice igračaka, odeće, obuće, nakita, šoping centri... kao da je trgovina jedino dozvoljeno zanimanje. Neke građevine su moderne, od stakla, sa puno zelenila, čak i u šoping centrima koji su daleko zanimljiviji i savremeniji od naših, ali istovremeno imaju i neku toplinu. U jednom od šoping centara vodopad sa plafona pada u prizemlje centra, ali tako da voda formira različite oblike slova i slika, a svetla sa plafona koja osvetljavaju taj vodopad se stalno menjaju.

Ljudi koje srećemo u prolazu ne liče mnogo na Indijance, ali povremeno ima i takvih. Većina stanovnika je buckasta jer se bez čipsa ne može zamisliti ništa, pa čak ni knjižara. Čips se ubacuje u kiflu za hot dog, u vegetarijanske palačinke, a uz gazirana pića, služi se i deci za vreme ručka u školama. Nije nam pošlo za rukom da prebrojimo koliko vrsta čipsa ima, jer su to nepregledna prostranstva šarenih i sjajnih kesica. Poduhvat je pronaći restoran (a ima ih bezbroj) koji ne nudi brzu hranu. Videli smo dva-tri centra za zdrav život, ali nismo videli nikoga da je tu zakoračio☺.





Videli smo i par praznih teretana. Ulični prodavci prodaju kese sa voćem koje ljušte na licu mesta i to deluje baš zdravo. Doduše, navike u ishrani su nešto drugačije, pa je npr. ovde uobičajeno posoliti ili pobiberiti mandarine ili bilo koje drugo voće.

Na ulicama je mnogo motociklista koji uleću sa svih strana, a ni vozači automobila ne zaostaju za njima. Svi su toliko brzi i vešti vozači, da smo trčali preko pešačkih prelaza. Zapazili smo i da se vozači vrlo često razbesne ako ugledaju pešaka koji se osmelio da zakorači na pešački prelaz, pa u tom slučaju još jače prilegnu na papučicu za gas.

Po sredini kolovoza postoji oivičen deo za autobuse, tako da oni imaju ograničene manevarske mogućnosti i praktično funkcionišu kao trolejbusi. Stanice su ograđene staklom, a ulaz na autobusku stanicu je kao ulaz u metro, s tim što se putnik odmah nakon pomeranja rampe nađe na stanici. Sistem je praktičan i jednostavan - da bi se prošlo kroz rotirajuću rampu potrebno je ubaciti novčić. Ko nema novčić, ne može da uđe. Niti ima potrebe za kondukterima, niti za prodavcima karata, niti bilo kakvi izgovori pomažu onima koji bi da se švercuju



Ulice su pretrpane automobilima koji su slepljeni kao ratluk u kutiji, tako da se kolone sporo kreću, što u velikoj meri podseća na NYC. Postoje i neke neobične pojave, kao npr. crveno trepćuće svetlo na semaforu, obilaženje kružnog toka i sa leve i sa desne strane, ležeći policajci – nekoliko metalnih polulopti (koje liče na male šlemove) poređanih u dve kolone ispred pešačkog prelaza itd. Aparati za sušenje ruku u javnim toaletima nisu kao oni koje smo do sada koristili – vazduh navali, a mi moramo ko zna koliko puta da okrećemo ruke kao polužive palačinke. Ovde su ti aparati pozicionirani u visini struka (naravno, kako čijeg, ali recimo mog) i izgledaju kao veliki toster tako da ruke treba samo ubaciti, a onda mlazevi toplog vazduha počinju ne samo da suše, već i da masiraju ruke. Nedeljom se Američka avenija zatvara za motorna vozila i pretvara se u šetačku zonu prepunu svega – roleraša, biciklista, porodica, šetača pasa koji su obučeni u razne kostime (sa mašnjama, kariranim haljinama, zebrastim pantalonama, poneki čak i sa dlakom ofarbanom u roze). Ima i žena koje nose velike korpe na glavama i hodaju lakoćom gazele.



Imućniji ljudi šalju decu u internacionalne i američke škole, pa se na ulici mogu čuti omladinci koji po samo njima znanom šablonu naizmenično govore engleski i španski. (I mada se na svim javnim mestima puštaju američki muzički hitovi s kraja prošlog veka, nismo bili te sreće da u prodavnicama, bankama ili kompanijama za mobilnu telefoniju nabasamo na zaposlenog koji govori engleski.) Ne postoje teniski, već reketni klubovi, a u njima se treniraju sportovi za koje se koriste reketi – ping-pong, skvoš, tenis.

Temperatura je 20-27 stepena i kažu meštani da je tako skoro cele godine, osim što u januaru padne do 10 stepeni. Oblečenje zavisi od afiniteta osobe – neki nose duge rukave, neki kratke, vreme je taman i za lude i za normalne. Noću je par stepeni hladnije, tako da je baš prijatno za spavanje.

Osetljivost Gvatemalaca na vremenske prilike je u toj meri preterana, da je smešna.

Predveče, kada je 18 stepeni, oni oblače jakne, a ako oko podneva bude 27 stepeni, spremno uključuju klime u automobilima.

Osim u saobraćaju, svi su veoma ljubazni i raspoloženi da pomognu, s tim da su skroz opušteni. Često zaboravljaju dogovore i obećanja, kasnije se isto tako ljubazno izvinjavaju, pa ponovo zaborave, ali na kraju uglavnom obave ono što su obećali.





Skoro sve je skuplje nego kod nas. Valuta se zove kecal, a u množini – kecales. U bankama se razmenjuju samo dolari, a ukoliko neko raspolaže evrima, to je potpuno isto kao da nema prebijene pare.

Pojedini delovi grada su stari i oronuli, ima i dosta siromašnog stavnovništva, a sveopšte šarenilo je prva asocijacija na Gvatemala siti.